ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 25ης Οκτωβρίου 2001 *

Στην υπόθεση C-398/98,

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους Δ. Τριανταφύλλου και Ο. Couvert-Castéra, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσα,

κατά

Ελληνικής Δημοκρατίας, εκπροσωπουμένης από τον Π. Μυλωνόπουλο και τη Ν. Δαφνίου, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο να αναγνωριστεί ότι η Ελληνική Δημοκρατία, με τη θέσπιση και διατήρηση καθεστώτος αποθεμάτων για τα πετρελαιοειδή, το οποίο συνδέει άμεσα τη δυνατότητα μετάθεσης της υποχρέωσης αυτής στα διυλιστήρια που λει-

* Γλώσσα διαδικασίας: η ελληνική.

τουργούν στη χώρα με την υποχρέωση εφοδιασμού σε πετρελαιοειδή από αυτά, και με την απαγόρευση της δυνατότητας να προμηθεύονται τα πρατήρια από διυλιστήρια ή από κάποιο άλλο κράτος μέλος, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 30 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρο 28 ΕΚ),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους P. Jann, πρόεδρο τμήματος, D. A. O. Edward (εισηγητή), A. La Pergola, L. Sevón και M. Wathelet, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: D. Ruíz-Jarabo Colomer
γραμματέας: L. Hewlett, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις αγορεύσεις των διαδίκων κατά τη συνεδρίαση της 21ης Σεπτεμβρίου 2000, κατά την οποία η Επιτροπή εκπροσωπήθηκε από τον Δ. Τριανταφύλλου και η Ελληνική Δημοκρατία από τον Π. Μυλωνόπουλο, τη Ν. Δαφνίου, τον Ι. Προδρομίδη και την Κ. Κοντογιάννη,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 15ης Φεβρουαρίου 2001,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 6 Νοεμβρίου 1998, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων άσκησε, δυνάμει του άρθρου 169 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 226 ΕΚ), προσφυγή με την οποία ζητείται να αναγνωριστεί ότι η Ελληνική Δημοκρατία, με τη θέσπιση και διατήρηση καθεστώτος αποθεμάτων για τα πετρελαιοειδή, το οποίο συνδέει άμεσα τη δυνατότητα μετάθεσης της υποχρέωσης αυτής στα διυλιστήρια που λειτουργούν στη χώρα με την υποχρέωση εφοδιασμού σε πετρελαιοειδή από αυτά, και με την απαγόρευση της δυνατότητας να προμηθεύονται τα πρατήρια από διυλιστήρια ή από κάποιο άλλο κράτος μέλος, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 30 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρο 28 ΕΚ).

Το πλαίσιο της διαφοράς

2 Η οδηγία 68/414/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1968, περί υποχρεώσεως διατηρήσεως ενός ελαχίστου επιπέδου αποθεμάτων αργού πετρελαίου και/ή προϊόντων πετρελαίου από τα κράτη μέλη της ΕΟΚ (ΕΕ ειδ. έκδ. 12/001, σ. 39), όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 72/425/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 1972 (ΕΕ ειδ. έκδ. έκδ. 10/001, σ. 48, στο εξής: οδηγία 68/414), επιβάλλει στα κράτη μέλη την υποχρέωση να διατηρούν αποθέματα ασφαλείας πετρελαιοειδών. Το επίπεδο των αποθεμάτων αυτών πρέπει να ισοδυναμεί τουλάχιστον με 90 ημέρες της μέσης ημερήσιας εσωτερικής κατανάλωσης κατά το προηγούμενο ημερολογιακό έτος.

3 Σύμφωνα με το άρθρο 6 της οδηγίας 68/414, μόνον οι ποσότητες που βρίσκονται στην πλήρη διάθεση ενός κράτους μέλους σε περίπτωση δυσχερειών εφοδιασμού με πετρέλαιο θεωρούνται αποθέματα υπό την έννοια της οδηγίας αυτής. Τα κράτη μέλη έχουν τη δυνατότητα να επιλέγουν να διατηρούν τα αποθέματα στο έδαφός τους. Αποθέματα μπορούν επίσης να δημιουργούνται στο έδαφος κράτους μέλους για λογαριασμό επιχειρήσεων εγκατεστημένων εντός άλλου κράτους μέλους, στο πλαίσιο ιδιαίτερων διακυβερνητικών συμφωνιών, η δε οδηγία 68/414 αφήνει στα κράτη μέλη τη μέριμνα του καθορισμού των επιχειρήσεων που οφείλουν να δημιουργούν το απόθεμα αυτό.

4 Η δημιουργία αποθεμάτων ασφαλείας πετρελαιοειδών διέπεται στην Ελλάδα από τα άρθρα 8, παράγραφος 2, και 10 του νόμου 1571/85, όπως τροποποιήθηκε με τον νόμο 2289/95, τον αγορανομικό κανονισμό και το άρθρο 10 του προεδρικού διατάγματος 1224/81.

5 Σύμφωνα με τις διατάξεις αυτές, τα αποθέματα ασφαλείας πετρελαιοειδών πρέπει να βρίσκονται επί του εθνικού εδάφους και να δημιουργούνται από τις εταιρίες εμπορίας πετρελαιοειδών (στο εξής: εταιρίες εμπορίας) σε ιδιόκτητους ή μισθωμένους αποθηκευτικούς χώρους, εκτός διυλιστηρίων.

6 Από την 1η Ιανουαρίου 1996, οι εταιρίες εμπορίας έχουν το δικαίωμα να μεταθέτουν την υποχρέωση αποθεματοποιήσεως, εν όλω ή εν μέρει, στα εγκατεστημένα στην Ελλάδα διυλιστήρια από τα οποία αγόρασαν προϊόντα κατά τη διάρκεια του προηγουμένου ημερολογιακού έτους. Η μετάθεση αυτή μπορεί να πραγματοποιηθεί μέχρι συνολικής ποσότητας ίσης προς τον όγκο των πετρελαιοειδών εκάστης κατηγορίας που παραδόθηκαν στις εταιρίες εμπορίας εντός περιόδου 90 ημερών κατά το προηγούμενο ημερολογιακό έτος από κάθε διυλιστήριο με το οποίο συναλλάσσονται.

7 Η ελληνική αγορά στον τομέα των πετρελαιοειδών είναι διαρθρωμένη σε τρία επίπεδα: το πρώτο επίπεδο συνίσταται από τα διυλιστήρια, τα οποία πωλούν τα διυλισμένα προϊόντα στις εταιρίες εμπορίας. Συγκεκριμένα, σύμφωνα με το άρθρο 8, παράγραφος 2, του νόμου 1571/85, τα εγκατεστημένα στην Ελλάδα διυλιστήρια δεν έχουν το δικαίωμα να πωλούν πετρελαιοειδή απευθείας, χωρίς να περνούν από τις εν λόγω επιχειρήσεις εμπορίας, με την επιφύλαξη του άρθρου 6, παράγραφος 3, του εν λόγω νόμου, που αφορά τον εφοδιασμό των ενόπλων δυνάμεων. Το δεύτερο επίπεδο αποτελείται από τις εταιρίες εμπορίας, οι οποίες μπορούν να αγοράζουν τα πετρελαιοειδή από τα διυλιστήρια ή να τα εισάγουν και οι οποίες επιφορτίζονται με τον εφοδιασμό των πρατηρίων υγρών καυσίμων. Το τρίτο επίπεδο αποτελείται από τα πρατήρια υγρών καυσίμων, τα οποία δεν μπορούν ούτε να αγοράζουν απευθείας από τα διυλιστήρια ούτε να εισάγουν τα πετρελαιοειδή και τα οποία οφείλουν συνεπώς να αγοράζουν τα προϊόντα αυτά από τις εταιρίες εμπορίας.

Η προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασία

8 Τον Σεπτέμβριο του 1992, η Επιτροπή πληροφόρησε τις ελληνικές αρχές ότι ορισμένες πτυχές του ελληνικού καθεστώτος σχετικά με την υποχρεωτική διατήρηση αποθεμάτων ασφαλείας πετρελαιοειδών ήσαν ενδεχομένως αντίθετες προς το άρθρο 30 της Συνθήκης.

9 Τον Μάιο του 1994, μετά από εκτενή αλληλογραφία και μια σειρά από διμερείς συναντήσεις, οι ελληνικές αρχές πληροφόρησαν την Επιτροπή σχετικά με τη διαδικασία που είχε κινηθεί για την τροποποίηση της ελληνικής νομοθεσίας περί αποθεματοποιήσεως και διακινήσεως των πετρελαιοειδών. Τον Δεκέμβριο του 1994, οι ελληνικές αρχές διαβίβασαν στην Επιτροπή σχέδιο νόμου περί τροποποιήσεως του άρθρου 10 του νόμου 1571/85, όπως αυτό είχε διαμορφωθεί με τους νόμους 1769/88 και 2008/92. Το κείμενο του σχεδίου αυτού κατέστη ο νόμος 2289/95 στις αρχές του 1995.

10 Στις 19 Σεπτεμβρίου 1995, η Επιτροπή απέστειλε στις ελληνικές αρχές έγγραφο οχλήσεως, στο οποίο ανέφερε ότι η ελληνική νομοθεσία περί αποθεματοποιήσεως και διανομής πετρελαιοειδών, μολονότι είχε τροποποιηθεί, εξακολουθούσε να της φαίνεται αντίθετη προς το άρθρο 30 της Συνθήκης. Η Επιτροπή ζήτησε από τις ελληνικές αρχές να της διαβιβάσουν τις παρατηρήσεις τους σχετικώς.

11 Η Ελληνική Κυβέρνηση απάντησε, με έγγραφο της 1ης Δεκεμβρίου 1995, ότι το ελληνικό καθεστώς περί της υποχρεωτικής διατηρήσεως αποθεμάτων ασφαλείας πετρελαιοειδών ήταν σύμφωνο προς το άρθρο 30 της Συνθήκης, ότι δεν εισήγε καμία διάκριση μεταξύ εγχωρίων και εισαγομένων προϊόντων και ότι δεν επηρέαζε τις τιμές.

12 Κατόπιν μιας διμερούς συναντήσεως, οι ελληνικές αρχές διαβίβασαν στην Επιτροπή, με έγγραφο της 11ης Ιουλίου 1996, ένα σχέδιο τροποποιήσεως του άρθρου 10, παράγραφος 3, του νόμου 1571/85, όπως είχε τροποποιηθεί με τον νόμο 2289/95.

13 Η Επιτροπή, θεωρώντας ότι τα προβαλλόμενα από τις ελληνικές αρχές επιχειρήματα δεν ήσαν πειστικά, απηύθυνε, στις 17 Ιουνίου 1997, αιτιολογημένη γνώμη στην Ελληνική Δημοκρατία, καλώντας την να λάβει τα μέτρα που είναι αναγκαία για να συμμορφωθεί προς την αιτιολογημένη αυτή γνώμη εντός προθεσμίας δύο μηνών. Η Ελληνική Κυβέρνηση απάντησε στην αιτιολογημένη αυτή γνώμη εμμένοντας στην προηγούμενη επιχειρηματολογία της.

14 Υπό τις περιστάσεις αυτές, η Επιτροπή αποφάσισε να ασκήσει την παρούσα προσφυγή.

Επιχειρήματα των διαδίκων

15 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι το σύστημα που έχει σχεδιάσει η Ελληνική Δημοκρατία για να συμμορφωθεί προς την υποχρέωση αποθεματοποιήσεως που επιβάλλει η οδηγία 68/414 είναι αντίθετο προς το άρθρο 30 της Συνθήκης, λόγω του ότι η δυνατότητα που παρέχει η ελληνική νομοθεσία στις εταιρίες εμπορίας να μεταθέτουν την υποχρέωση αποθεματοποιήσεως στα εγκατεστημένα στην Ελλάδα διυλιστήρια εξαρτάται από τις αγορές που οι ως άνω εταιρίες πραγματοποίησαν από τα διυλιστήρια αυτά κατά το προηγούμενο ημερολογιακό έτος.

16 Η Επιτροπή δεν επικρίνει το γεγονός ότι τα αποθέματα ασφαλείας μπορούν να δημιουργούνται στα διυλιστήρια, αλλά θεωρεί ότι η υποχρέωση αγοράς πετρελαιοειδών από τα εγκατεστημένα στην Ελλάδα διυλιστήρια, η οποία επιβάλλεται στις εταιρίες εμπορίας για να μπορούν να μεταθέτουν την υποχρέωση αποθεματοποιήσεως συνιστά εμπόδιο στην ελεύθερη κυκλοφορία των εμπορευμάτων. Η Επιτροπή υποστηρίζει συναφώς ότι, στην πράξη, η εν λόγω υποχρέωση δημιουργεί πρόδηλη δυσμενή διάκριση, ευνοώντας τα ημεδαπά προϊόντα εις βάρος των αλλοδαπών. Η εισαγωγή πετρελαιοειδών, μολονότι δεν απαγορεύεται, αποθαρρύνεται πράγματι σε σημαντικό βαθμό, καθόσον, αν οι εταιρίες εμπορίας εφοδιάζονταν εντός άλλων κρατών μελών, θα έχαναν τη δυνατότητα να μεταθέτουν στα διυλιστήρια την υποχρέωση αποθεματοποιήσεως.

17 Η Επιτροπή προσθέτει ότι η διάκριση εις βάρος των εισαγωγών πετρελαιοειδών ενισχύεται από το γεγονός ότι τα πρατήρια υγρών καυσίμων είναι υποχρεωμένα να εφοδιάζονται μέσω των εταιριών εμπορίας.

18 Κατ' αυτήν, η επίμαχη νομοθεσία δεν μπορεί να δικαιολογηθεί βάσει του άρθρου 36 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρου 30 ΕΚ), δεδομένου ότι ο επιδιωκόμενος από τις ελληνικές αρχές σκοπός, ήτοι η διασφάλιση συνεχούς εφοδιασμού με πετρελαιοειδή, θα μπορούσε να επιτευχθεί με λιγότερο περιοριστικά μέτρα.

19 Η Ελληνική Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι το επίμαχο καθεστώς δεν δημιουργεί καμία διάκριση εις βάρος των εισαγωγών πετρελαιοειδών και ότι επηρεάζει κατά τον ίδιο τρόπο την εμπορία των ημεδαπών και των εισαγομένων προϊόντων.

20 Υποστηρίζει ότι οι εταιρίες εμπορίας εφοδιάζονται από τα εγκατεστημένα στην Ελλάδα διυλιστήρια όχι λόγω της νομοθεσίας την οποία επικρίνει η Επιτροπή, αλλά λόγω των συνθηκών της αγοράς. Κατ' αρχάς, τα διυλιστήρια συνδέονται με πετρελαιαγωγό με τις περισσότερες από τις μεγάλες εγκαταστάσεις των εταιριών εμπορίας, πράγμα που επιτρέπει άμεση και με χαμηλό κόστος τροφοδοσία. Εν συνεχεία, τα διυλιστήρια βρίσκονται πλησίον των μεγάλων καταναλωτικών κέντρων, όπου λειτουργούν οι εταιρίες εμπορίας. Τέλος, τα διυλιστήρια έχουν την ευχέρεια να παραδίδουν έγκαιρα και σε μικρά φορτία τις ποσότητες πετρελαιοειδών που χρειάζονται οι μικρής χωρητικότητας περιφερειακές εγκαταστάσεις των επιχειρήσεων εμπορίας, που είναι διάσπαρτες στο ελληνικό έδαφος.

21 Η Ελληνική Κυβέρνηση προσθέτει ότι, ακόμη και αν υποτεθεί ότι το επίμαχο καθεστώς συνιστά εμπόδιο στην ελεύθερη κυκλοφορία των εμπορευμάτων, το εμπόδιο αυτό δικαιολογείται από σκοπό γενικού συμφέροντος, ήτοι από την ασφάλεια εφοδιασμού με πετρελαιοειδή, ο οποίος τυγχάνει της παρεκκλίσεως που προβλέπεται στο άρθρο 36 της Συνθήκης. Ο σκοπός αυτός δεν μπορεί να επιτευχθεί με λιγότερο περιοριστικά μέτρα. Συγκεκριμένα, το θεμελιώδες δικαίωμα της οικονομικής ελευθερίας των διυλιστηρίων θα περιοριζόταν υπερβολικά αν υποχρεούνταν να διατηρούν τα αποθέματα ασφαλείας πετρελαιοειδών και να αναλαμβάνουν έτσι μια υποχρέωση των εταιριών εμπορίας, χωρίς να έχουν το αντιστάθμισμα της υποχρεώσεως των εταιριών αυτών να εφοδιάζονται από τα διυλιστήρια.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

22 Το άρθρο 30 της Συνθήκης αποσκοπεί στην απαγόρευση κάθε εμπορικής ρυθμίσεως των κρατών μελών δυναμένης να παρεμποδίσει άμεσα ή έμμεσα, πραγματικά ή δυνητικά, το ενδοκοινοτικό εμπόριο (βλ. απόφαση της 11ης Ιουλίου 1974, 8/74, Dassonville, Συλλογή τόμος 1974, σ. 411, σκέψη 5).

23 Δεν αμφισβητείται ότι η δυνατότητα που παρέχει η επίμαχη νομοθεσία στις εταιρίες εμπορίας να μεταθέτουν την υποχρέωση αποθεματοποιήσεως πετρελαιοειδών στα διυλιστήρια συνεπάγεται πλεονεκτήματα για τις εταιρίες αυτές.

24 Ωστόσο, το ελληνικό καθεστώς περί της υποχρεωτικής διατηρήσεως αποθεμάτων ασφαλείας πετρελαιοειδών έχει ως συνέπεια να υποχρεούνται οι εταιρίες εμπορίας, που θέλουν να μεταθέσουν την υποχρέωση αποθεματοποιήσεως, να εφοδιάζονται σε σημαντικό ποσοστό από τα εγκατεστημένα στο ελληνικό έδαφος διυλιστήρια.

25 Ειδικότερα, μια εταιρία εμπορίας δεν μπορεί να μεταθέσει σε διυλιστήριο εγκατεστημένο στην Ελλάδα την υποχρέωση αποθεματοποιήσεως πετρελαιοειδών παρά μόνον όσον αφορά την ποσότητα προϊόντων που της παρέδωσε το διυλιστήριο αυτό εντός περιόδου 90 ημερών κατά το προηγούμενο ημερολογιακό έτος. Επομένως, μια εταιρία εμπορίας πρέπει κάθε έτος να αγοράζει από εγκατεστημένο στην Ελλάδα διυλιστήριο σημαντική ποσότητα πετρελαιοειδών, για να έχει το δικαίωμα, το επόμενο έτος, να μεταθέσει σ' αυτό την υποχρέωση αποθεματοποιήσεως.

26 Επομένως, το ότι η μετάθεση της υποχρεώσεως αποθεματοποιήσεως εξαρτάται από την αγορά πετρελαιοειδών από τα εγκατεστημένα στην Ελληνική Δημοκρατία διυλιστήρια συνιστά μεταχείριση συνεπαγόμενη διακρίσεις εις βάρος των πετρελαιοειδών των διυλιστηρίων που κείνται εντός άλλων κρατών μελών, καθόσον καθιστά δυσχερέστερη την εμπορία τους. Συγκεκριμένα, οι εταιρίες εμπορίας μπορούν να απαλλάσσονται από την υποχρέωση αποθεματοποιήσεως πετρελαιοειδών στις εγκαταστάσεις τους όταν εφοδιάζονται από τα εγκατεστημένα στην Ελληνική Δημοκρατία διυλιστήρια, πλην όμως δεν μπορούν να απαλλαγούν από αυτή όταν αγοράζουν τα πετρελαιοειδή τους από διυλιστήρια κείμενα εντός άλλων κρατών μελών.

27 Επιβάλλεται συνεπώς η διαπίστωση ότι το ελληνικό καθεστώς περί της υποχρεωτικής διατηρήσεως αποθεμάτων ασφαλείας πετρελαιοειδών συνιστά μέτρο αποτελέσματος ισοδυνάμου προς ποσοτικό περιορισμό των εισαγωγών κατά την έννοια του άρθρου 30 της Συνθήκης.

28 Όσον αφορά το αν το επίμαχο καθεστώς μπορεί παρ' όλ' αυτά να δικαιολογηθεί, όπως ισχυρίζεται η Ελληνική Κυβέρνηση, βάσει του άρθρου 36 της Συνθήκης, πρέπει να υπενθυμιστεί ότι, σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, μια εθνική ρύθμιση θεσπισθείσα για την προστασία ενός από τους σκοπούς της διατάξεως αυτής είναι συμβατή προς τη Συνθήκη μόνον εφόσον δεν υπερβαίνει τα όρια αυτού που είναι ενδεδειγμένο και αναγκαίο για την επίτευξη του επιδιωκομένου σκοπού (βλ. απόφαση της 12ης Ιουλίου 1990, C-128/89, Επιτροπή κατά Ιταλίας, Συλλογή 1990, σ. I-3229, σκέψη 18).

29 Η Ελληνική Κυβέρνηση επικαλείται τον σκοπό της διατηρήσεως αποθέματος πετρελαιοειδών στο ελληνικό έδαφος για λόγους δημόσιας ασφάλειας. Είναι ακριβές ότι η διατήρηση στο εθνικό έδαφος αποθέματος πετρελαιοειδών, προκειμένου να διασφαλίζεται ο συνεχής εφοδιασμός, συνιστά σκοπό δημόσιας ασφάλειας κατά την έννοια του άρθρου 36 της Συνθήκης (βλ. απόφαση της 10ης Ιουλίου 1984, 72/83, Campus Oil κ.λπ., Συλλογή 1984, σ. 2727, σκέψη 35).

30 Ωστόσο, τα εκτιθέμενα στη σκέψη 21 της παρούσας αποφάσεως επιχειρήματα της Ελληνικής Κυβερνήσεως είναι απλώς επιχειρήματα οικονομικής φύσεως που ουδόλως μπορούν να χρησιμεύσουν ως δικαιολογία για ποσοτικό περιορισμό υπό την έννοια του άρθρου 30 της Συνθήκης (βλ., στο πνεύμα αυτό, προπαρατεθείσα απόφαση Campus Oil κ.λπ., σκέψη 35).

31 Εν πάση περιπτώσει, επιβάλλεται η διαπίστωση, ενόψει ιδίως των στοιχείων που παρέχει ο γενικός εισαγγελέας στα σημεία 43, 44 και 46 έως 48 των προτάσεών του, ότι ο σκοπός της δημόσιας ασφάλειας θα μπορούσε να επιτευχθεί με λιγότερα περιοριστικά μέτρα, χωρίς να είναι αναγκαίο να εξαρτάται η μετάθεση της υποχρεώσεως αποθεματοποιήσεως στα εγκατεστημένα στην Ελλάδα διυλιστήρια από την υποχρέωση εφοδιασμού με πετρελαιοειδή από τα διυλιστήρια αυτά.

32 Υπό τις συνθήκες αυτές, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η Ελληνική Δημοκρατία, με τη θέσπιση και διατήρηση καθεστώτος περί της υποχρεωτικής διατηρήσεως αποθεμάτων ασφαλείας πετρελαιοειδών, το οποίο συνδέει άμεσα τη δυνατότητα που παρέχεται στις εταιρίες εμπορίας να μεταθέτουν την υποχρέωση αποθεματοποιήσεως στα εγκατεστημένα στην Ελλάδα διυλιστήρια με την υποχρέωση εφοδιασμού με πετρελαιοειδή από τα εν λόγω διυλιστήρια, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 30 της Συνθήκης.

Επί των δικαστικών εξόδων

33 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Επειδή η Επιτροπή ζήτησε την καταδίκη της Ελληνικής Δημοκρατίας και η Ελληνική Δημοκρατία ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) **Η Ελληνική Δημοκρατία, με τη θέσπιση και διατήρηση καθεστώτος περί της υποχρεωτικής διατηρήσεως αποθεμάτων ασφαλείας πετρελαιοειδών, το οποίο συνδέει άμεσα τη δυνατότητα που παρέχεται στις εταιρίες εμπορίας να μεταθέτουν την υποχρέωση αποθεματοποιήσεως στα εγκατεστημένα στην Ελλάδα διυλιστήρια με την υποχρέωση εφοδιασμού με πετρελαιοειδή από τα εν λόγω διυλιστήρια, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 30 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρο 28 ΕΚ).**

2) **Καταδικάζει την Ελληνική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.**

Jann Edward La Pergola

Sevón Wathelet

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 25 Οκτωβρίου 2001.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του πέμπτου τμήματος

P. Jann